

030101-1

Myšlenka, že Bůh zná každého z nás „ze jména“ a že nás zná lépe, než známe sami sebe, je velmi významná a musí být zachována, i když bude třeba ji dost radikálně očistit od starých představ, které „Boha“ chápou předmětně a všechno s touto předmětností spojují, takže vlastně znemožňují správné pochopení toho hlavního. Ta myšlenka vlastně nemíří k „Bohu“, ale k člověku, vede k určitému pojetí člověka - a také k určitému sebepochopení člověka, jeho sebe-vědomí, vědomí sebe jako toho, kdo není totožný s tím, kterým byl a jest, ale kterým se teprve má stát. Když dítě dostává jméno, dostává se mu jistým způsobem „osudu“, ale ne v tom smyslu, že jeho životní dráha je předurčena tak, že se jí nevyhne, ať dělá co dělá, ale že je předznamenáno to, čím se „má“ stát, oč „má“ usilovat“. Kdysi dávno, v archaických dobách, mělo jméno povahu jakéhosi zasvěcení, uvedení na dráhu, po které se má vydat a od níž se nemá uchýlovat. Myslím, že tohle je v pozadí onoho výroku, že Bůh zná každého z nás „ze jména“: Bůh jako by dohlédal cíle té dráhy, té cesty, po které se máme vydat, a jako by stále poměřoval naše činy a celý náš život tím to cílem či koncem (který vůbec neznamená nicotu, nějaké „nic“ - to ostatně dobře viděl a věděl už Aristotelés).

(Písek, 030101-1.)